

Littl-Lars

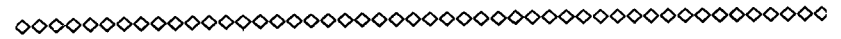
Jon Næsvold

berga», sa han. Sin festmø, Marit, fant Stor-Lars i Ljungdalen. Avstanden kan synes stor, men det hadde ingen ting å si for ham. Han fortalte at han en sommer i sin forlovelsestid fikk i sinne på helga å besøke sin kjæreste. Han var i «slåtten» ved Svartsjøen. Lørdagskvelden satte han avsted på den lange ferd — ca. 7 mil — og mandag morgen var han tilbake i god vigør for å ta fatt på sitt krevende

slåttearbeid. På turen hadde han riktignok hest og en person med, men etter eget sigende måtte han selv ta minst to tredjedeler av avstanden til fots.

Blant reindriftssamene både på norsk og svensk side av riksgrensen ferdedes Stor-Lars nokså meget som oppkjøper. Likeså drev han til sine tider innkjøp av vilt — vesentlig ryper. Huder og skinn kjøpte han også. For videre omsetning søkte han gjerne «Rørosmartnan».

Rypefangst drev han hver vinter — litt mer og mindre — gjennom et tidsrom av 80 år — sannsynligvis en rekord. Han begynte som 5 år gammel i bekkøyene like ved gården. Tydal hadde på den tid og langt framover i tida en rik bestand av vilt. De moderne jaktmidler og metoder var da ingen fare for bestanden. Skytevåpen som av enkelte bruktes på småvilt var en finkalibret munnladningsrifle — gjerne heimelaget av en eller annen særlig nevenyttig person. Storviltjakt drev han aldri i noen utstrekning. Her skal bare nevnes at den nestsiste bjørn som er tatt i Tydal var han med på å avlive. På sine gamle dager sa Stor-Lars gjerne: «Å arbeide har alltid vært min lyst». I virksomhet var han også til stadighet like til han ved et slagtilfelle falt sammen. Livet ebbet ut etter få døgn 21. februar 1925. En lang, travel og strevsom arbeidsdag var herved slutt.

DET VAR EN GANG

Av Magne Haave

Jeg sitter i stuen hos fru Rosa Bergmann, Håndverkernes aldershjem. Fruen vil være kjent her i byen som en søkt musikk-lærerinne i mange år. Hun er nå 83 år, men har sin gamle sjarmer og humør i behold. Som rimelig er blir det streiftog gjennom minnes vrimmel og for meg er det spesielt morsomt å høre den varme

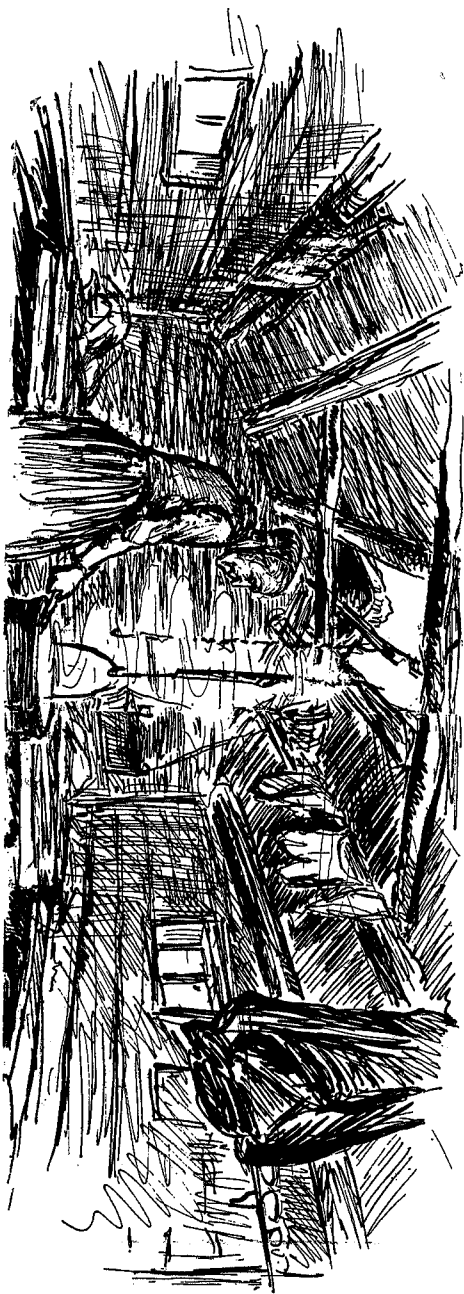

Osten kokes. Storerikvold

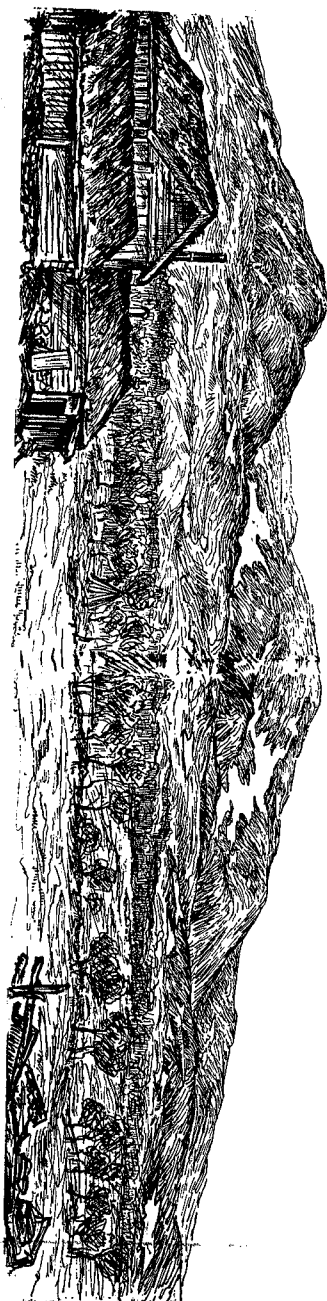

Knivsliping, Stugudal

I fjorbu på Storerikvollen

Skardarsfjell fra Nedalen

hun legger i fortellingene om de mange fjellturer hun og hennes mann, malermester Th. Bergmann, foretok i unge år. Hun var norsk og sang- og musikkinteressert, han var dansk og ikke så lite av en kunstner — ikke noe rart at forholdet ble rikt og vakkert.

Det som har bragt meg inn i fruens hjem er noen morsomme pennetegninger som maler Th. Bergmann laget i 1902 under en fottur sammen med sin frue. Turen gikk fra Reitan om Jensåsvollen, Stugudal, Nedalen og Storerikvollen med retur til Tydal.

Mens de fleste i dag har sitt kamera med på fjellturen for å ta med hjem noen av minnene, måtte den alminnelige mann i 1902 selv tegne det han eller hun så. Dette er et forhold som vi nutidsmennesker sjelden tenker på. Når vi så en sjelden gang kommer over gamle tegninger, beundrer vi både dem og den som laget dem.

Bersvend gjæter
(Valset).
Nedalen

Som en liten prøve på hva en skissebok inneholdt, har vi tatt med en del tegninger og overlater til leseren å avgjøre hva som er lettest — enten å tegne og delvis fargelegge eller knipse et foto.

Vi takker fru Bergmann fordi hun lot oss bruke noe av skissebokens innhold. Likeså sier vi takk til fru Sigrid Aas som var ideens mor, og vi legger til: Fins det flere slike skissebøker, så la dem ikke støves ned og forsvinne i et booppgjør. La heller TT eller en annen interessert instans ta vare på dem, til glede for eieren og nytte for andre. Det ligger ikke så lite kulturhistorisk stoff gjemt i slike skissebøker, men det er en annen historie.

Oldemor ved åren. Storerikvold